

Az egészség nem üzlet!

MAGAZIN

2igen

Országos kiadás – december

Vajon kinek mire futja majd?

Egy üzletember, egy beruházó pusztán emberbaráti szeretetből sem kórházat nem újít fel, sem rendelőt nem épít – mondja **Pásztor Ferencné** ápolónő, háromgyermekes édesanya. Szerinte az üzlet arról szól, hogy jobb szolgáltatásért több pénzt kell fizetni, még jobbért pedig még többet. De mi lesz azokkal, akiknek nem telik erre?

3. oldal

December 5.: Az összetartozás napja

– vallja **Gyulay Zsolt** többszörös olimpiai és világ bajnok kajakozó. Azt gondolja, igennel szavazni az egységre, az összetartozásra, szívet melegengető érzés. Történelmi jelentőségű is, hiszen most nem mi kérünk segítséget, hanem mi nyújthatunk nemes gesztust több millió ember számára.

8. oldal

A kórházak eladása a szegényeket nyomorítaná meg

Mikola István, a polgári kormány minisztere szerint a privatizáció nem megoldás. Hiszen a haszonelvű piacnak a lényege a haszon. Egy privatizált kórházban így vagy úgy, de mindenképpen a beteg fizeti ki az ellátás költségeit és a tulajdonos hasznát. Fizetnie kell a gyógyításért, így reális a veszély, hogy a kórházprivatizációval kétféle ellátás alakul ki a rendszerben, egy a gazdagoknak és egy a szegényeknek.

Tudja-e?

hogy az Egyesült Államokban, ahol nagyon sok kórház van magánkézben, mindent fizetni kell. Mivel a kórházi ellátás drága, több mint nyolcvanmillió embernek nem futja biztosításra. Mindennaposak a Vészhelyzet című sorozatból is ismert esetek. A kórházba vitt súlyos sérülteket nem látják el, mert nincs se pénzük, se biztosításuk. A betegek 15, de akár 20 órát is kénytelenek várni az ellátásra.

Ez a döntés a szív döntése lesz

Reggeli kávé a doktor úrral

Agárdy Miklós doktorral évekkal ezelőtt egy faluban dolgoztunk. Mára mindketten elköltöztünk. Hosszú évek óta nem találkoztunk, nem beszélgettünk. Nemrég véletlenül összefutottunk, meghívott egy kávéra. Azonnal szóba került a decemberi népszavazás.

– Mi a véleménye a kórházak privatizációjáról? – kérdezem.

Nagyot hallgat, majd sóhajtva mondja.

– Ez nem egyszerű dolog. Kár lenne a helyzetet szépíteni, az egészségügy helyzete siralmas. Rosszak a körülmények, kevés a fizetés, a dráguló eszközöket, felszereléseket egyre nehezebben tudjuk megfizetni.

Folytatás a 4. oldalon

IGEN
NÉPSZAVAZÁS
DEC. 5.

Szívműtét több mint egymillióért

Az egészségügyi szolgáltatásoknak ma Magyarországon is meghatározott áruk van. Például egy külföldi állampolgárnak, ha nincs biztosítása, egy sérvműtétért 117 200, egy bokatorésért 90 700, egy szívbillentyűműtétért 1 179 400, egy szürke-

hályogműtétért 132 300, idős kori tüdőgyulladás kezeléséért 125 000 forintot kell fizetnie. A kórházak eladása azzal járhat, hogy a betegek ezen összegek előre nem tudható részét kénytelenek lesznek megfizetni.

A kórházak eladása a szegényeket nyomorítaná meg

Folytatás az 1. oldalról

• Mit lehet tenni a magyar népesség rossz egészségi állapotának javítása érdekében?

– Meg kell valósítani a népegészségügyi programot, ami a magyar lakosságot az Európai Közösség jobb életkondícióihoz közelíti. Költeni kell a kórházakra, támogatni kell az azokat fenntartó önkormányzatokat, nem úgy, ahogyan ez az elmúlt több mint két évben történt.

• Az egészségügyi ellátórendszer problémáinak megoldására miért nem jó megoldás a kórházak privatizálása?

– Mert az egészségügy nem üzlet. Ez a betegek bőrére menő játék Európában sehol sem megengedett. A tőkés pénzügyi befektető, miután megvásárolta a kórházat, vissza akarja nyerni a befektetett pénzt, és még profitot is ki akar venni az

egészségügyből. Tehát mindig több pénzt vesz ki a rendszerből, mint amennyit betett. A profit pedig az egészségügyi járulékbefizetéseinkből képződik.

• A kórházprivatizáció milyen következményekkel jár a lakosság szempontjából?

– Ha a kórházprivatizáció tömeges méreteket öltene, a gyógyításért fizetnünk kellene, így szegény és gazdagellátás alakulna ki a rendszerben. Ez azt eredményezné, hogy sokan nem jutnának hozzá a gyógyító szolgáltatásokhoz, nem tudnák kiváltani a gyógyszereket. Ez a helyzet főként a nyugdíjas embereket és a nagycsaládosokat nyomorítaná meg.

Ez következhet...

Ha eladják a kórházakat, az azzal a veszéllyel fenyeget, hogy kétféle egészségügyi ellátás alakul ki: Egyik a gazdagok kiváltsága lesz, a másik a szegények ellátását szolgálja majd.

Rémálom a Nefelejcs utcában

Vélemény

Mennyibe fog ez nekünk kerülni? – hangzik el sokszor a kettős állampolgárság kapcsán.

Pedig ez az a kérdés, amelyet nem volna szabad feltenni.

Egyrészt azért, mert ami még csak a jövőben létezik, arról senki sem tudhatja, mennyibe fog kerülni.

Legfőképpen pedig azért, mert van, ami nem mérhető pénzben.

Az ép lelkű ember nem tagadja meg beteg szülőjétől vagy gyermekétől a gyógyszert, még ha pénzbe is kerül. Ugyanúgy nem adná magánkézbe a kórházakat, csak azért, mert ezzel – rövid távon és csak egyetlen alkalommal – odébb tolhatja a velük járó gondok megoldását vagy esetlegesen gyarapszik az államkassza.

Bizony, valóban van, ami nem mérhető pénzben.

Ilyen az egészség, ilyen az a tudat, hogy magyarok vagyunk. Mennyit ér forintban az ép látás, az egészséges szív? És mennyit ér forintban az, hogy hazajöhetek, ha akarok.

Gondolkodik-e az ember azon, hogy megéri-e etetnie, iskoláztatnia a gyereket? Kiszámoltuk-e valaha, mennyit ér forintban idős édesanyánk?

Már a gondolat is riasztó.

Ezért van az, hogy december 5-én sokkal többről döntünk, mint a kórházprivatizációról és a kettős állampolgárságról. Arról döntünk, mi erősebb bennünk, az irigység vagy az összetartás, a haszonlesés vagy az önzetlenség. Szívünk diktál-e, vagy a pénztárcánk.

Nagyszerű érzés lesz jól vizsgálni.

Vannak dolgok, amik nem mérhetőek pénzben

Az üzlet célja a haszon

Nem a tőkét kell belepumpálni az egészségügybe, mert az olyan, mintha feneketlen kútba dobálnánk a pénzt. Át kell szervezni az egészségügyet. Nyilván, aki privatizálná az intézményeket, az is ezt tenné, csak más célokkal. Egy üzlet lényege, célja mindig a haszon. Nem lenne ez másképp a kórházakkal sem. Nem szabad az egészségügyet ilyen céloknak alárendelni, meg kell hagyni eredeti célját, minden beteg lelkiismeretes ellátását, gyógyítását. Az eladás helyett a szükséges lépéseket kell megtenni, hogy az ellátás színvonala növekedjék, s az egészségügyben dolgozók jobb körülmények között, tisztességes bérért dolgozzanak.

Nem szabad kiszolgáltatni az embereket, nem szabad kiszolgáltatnunk magunkat.

Benke Andrea
(48) pénzügyi tanácsadó

Beláthatatlan következményekkel járna Kinek mire futja majd?

A gyerekek születése előtt kilenc évet dolgoztam a nyíregyházi Jósa András Kórházban, egy évet pedig a budapesti városmajori Érsebészeti Klinikán. Volt „szerencsém” megélni az egészségügy minden kínját. A gyógyszerhiánytól a munkaerőhiányig, a lehetetlen körülményektől a csekélyke fizetésig. Ezek ismeretében mondom, hogy a kórházprivatizáció beláthatatlan következményekkel járna. Ismerünk olyan történeteket, hogy magánosított gyárakat, üzemeket később bezártak. Ahhoz, hogy ez a veszély ne fenyegetse a kórházakat, pénz, nagyon sok pénz szükséges, amit egy üzletember, egy beruházó pusztán emberbaráti szeretetből nem fog biztosítani. Gyakorlatilag

kiszolgáltatnánk magunkat. A gyermekeink, szeretteink egészsége, élete függne attól, hogy meg tudjuk-e fizetni az orvost, a műtétet, a kezelést. És mi a garancia arra, hogy egyformán kezelnének mindannyiunkat, becsülettel megkapnánk a gyógyszereinket, tisztességesen megfizetnék a dolgozókat? Minderre mi a garancia? Az üzlet nem erről szól. Az üzlet lényege, hogy jó szolgáltatásért cserébe jó árat kérek. Jobb szolgáltatásért pedig még jobb árat. Vajon kinek mire futja majd? Sok nyugdíjast ismerek, akinek igencsak be kell osztania a kevéske nyugdíját, hiszen van olyan gyógyszer, amit éppen a drágasága miatt nem kaphat meg közgyógyellátásra. Ők vajon mire számíthatnak? És mire készüljenek a fiatalok? A többgyermekes családok? Nekik, nekünk majd mire futja?

Pásztor Ferencné
(36) ápolónő, háromgyermekes édesanya

Sokágyas szoba ingyen, egyágyas napi 25 000-ért

Elmentem egy-két budapesti kórházba. Kíváncsi voltam, milyen ellátást kaphat az ember abban az esetben, ha átlagbetegnek számít, és mi történik, ha gyógykezelésre külön pénz is hajlandó és természetesen tud is áldozni. A különbség elég ijesztő volt.

Előbbi esetben az járt, amit a legtöbben ismerünk: sokágyas szoba, sovány koszt, a személyzet bocsánatképpen közli, hogy bizonyos gyógyszereket nekem kell beszereznem. Ugyanannak a folyosónak a végében, ahol súlyos betegek méltóságukon aluli körülmények között fekszenek, kész hotelezőszobákra lehet bukkanni. Függöny, kényelmes, állítható magasságú ágy, televízió, külön fürdőszoba. Mindez pottom 25 000 forintért éjszakánként. Ennyibe kerül Európában egy átlagos négycsillagos szállodai szoba. Egy hét kezelés tehát 175 000 forintot kóstál. Felmerül a kérdés, hányan engedhetik ezt meg maguknak? Vajon mekkora az aránya azoknak az embereknek, akik betegségük esetén képesek kiperkálni ekkora összeget?

Azzal viszonylag könnyű megbékélni, hogy nem jut háromvente új kocsi, talán tízvente sem, ahogyan azzal is, hogy nem nyaral tengerparti luxusszállodában sem. Ám azzal nehezebb, hogy akkor kaphat tisztességes egészségügyi ellátást, ha az egyébként is nehezen kiizzadott járulékaik felett extra felárat fizet érte.

És még nem is privatizálták a kórházakat.

Eladás helyett a szükséges lépéseket kell megtenni

Nem támogatom a kórházak privatizációját, mert a tőkeerős befektetők eddig is alapíthattak magánklinikákat és -kórházakat. Azok a polgárok, akik emelt szintű szolgáltatásokra tartanak igényt, most is felkereshetik ezeket az intézményeket. Az ország többsége azonban bérből és fizetésből élő dolgozó. Ezen emberek lehetőségeihez kell igazítani az egészségügyi szolgáltatások árát. Az

egészségügy problémájára nem az a megoldás, ha profitorientálttá válnak.

Laczkó Szilvia
(28) PR-menedzser

Vajon?

• Gyurcsány Ferenc emlékszik-e arra, hogy az eladásra szánt kórházak akkor épültek, amikor a mai nyugdíjasoknak azt mondták, hogy „tiéd a kórház, magadnak építed”?

Kórházak a privatizáció ellen

Nyilatkozatban utasították el az egészségügyi közvagyon magánosítását kórházak vezetői, úgy véelve, hogy ez nemzedékekre kiható károkat okozna a társadalom jelentős része számára. A történelmi felekezethez tartozó szakemberek szerint a piaci szemléletű magántőke bevonásával az ellátás hozzáférhetősége csorbát szenvedne. Tachy Ádám, a katolikus Budapesti Szent Ferenc

Kórház igazgató főorvosa kifejtette, a közpénzzel támogatott befektetőknek alkalmuk nyílna a hatékonyabb és profittal kecsegtető ellátások „kimazsolázására”, míg a kevésbé értékesek az állam nyakán maradnának. Velkey György, a református Bethesda Gyermekkórház főigazgatója azt jósolta, a privatizáció után tovább erősödne az a már megfigyelhető folyamat, hogy a sok ráfordítást igénylő esetek, krónikus beteg gyermekek és idős betegek egyre inkább a „nem mérlegelő” intézményekbe nyerhetnek bebocsátást. (Forrás: Magyar Nemzet)

Ez az intézkedés nem a betegek érdekeit tartaná szem előtt

Van becsületes privatizáció, ilyen a nonprofit privatizáció, amely a betegek érdekét szolgálja, és van olyan privatizáció, amely ezt nem veszi figyelembe. A most regnáló kormány működését figyelemmel kísérve úgy látom, hogy ez az intézkedés nem a betegek érdekeit tartaná szem előtt. A tervezett kórházprivatizáció profitorientált, mely a betegek kárára válna. Ilyen módon nem szabad privatizálni.

Dr. Csókay András idegsebész

Ez a döntés a szív döntése lesz

Reggeli kávé a doktor úrral

Folytatás az 1. oldalról
Józán paraszti ész elegendő ahhoz, hogy lássuk a profitorientált privatizáció következményeit, hiszen a profitkiszakítása a mindnyájunk által befizetett tb-járulékok rovására történne. Ha egy üzletember megvesz valamit, s abba pénzt fektet, azt azzal a céllal teszi, hogy a költségei megtérüljenek, és hasznot is hozzanak. A privatizáció nem jelentene megoldást a problémákra.

A doktor úr Erdélyből, Túrterebesről települt át, jobban mondva szökött. Az akkori román családpolitika a magyar diplomás családokat megpróbálta elszakítani egymástól. Feleségétől majd ezer kilométerre helyezték el dolgozni. Sehogyan sem sikerült egyesíteni a családot. Végző kétségbeesésükben elhatározták: áttelepülnek. Csak hogy akkoriban ez nem ment egyszerűen. A doktor úr ezért elvált a feleségétől, „férjhez adta Évát és a gyereket” Magyarországra.

Évának és a gyerekeknek így is öt évet kellett várniuk, míg átjöhettek. Nem voltak könnyű évek. Állandó megfigyelés alatt tartották őket. Miklós egy fél év múlva a család után szökött a zöldhatáron. Akkor már a magyar kormány befogadta a menekülteket.

Az igennek olyan természetesnek kell lennie, mint annak, hogy levegőt veszünk, eszünk, szeretünk.

– Kíváncsi vagyok, mi lesz az eredmény? – kérdezte, majd rögtön hozzátette: – Biztosra veszem, hogy igennek fogunk szavazni. Ez a döntés a szív döntése lesz. A kettős állampolgársággal szemben nincsenek racionálisan megálló érvek sem. Az igennek olyan természetesnek kell lennie, mint annak, hogy levegőt

veszünk, eszünk, szeretünk.

Elnéztem öt és a feleségét, ahogyan bizakodva beszéltek, és megrémültem, mi lesz, ha mégsem úgy lesz, ahogyan gondolják. Már a gondolatától is elszégyelltem magam. Észrevehették zavaromat, mert így folytatták.

– Ugyan már, nincs mitől félni! Nevetséges a településektől rettegni. A többséget elvontatni sem lehetne a szülőföldjéről. A testvérem, a sógorom sohasem költöznének el. Persze vannak, akik máshol próbálnak boldogulni, de azok a magyar állampolgárság nélkül is elhagyják Erdélyt, és a célország sajnos nem Magyarország. A spanyolországi terrortámadásnál tizenegy román állampolgár vesztette életét. Abból heten magyarok voltak.

A kettős állampolgárság megadhatná az otthonmaradás, illetve a kivándorlás szabadságát.

Nem mindegy

Elképzeltelennek tartom, hogy magántőke bevonásával nem

kell majd többet fizetnünk az egészségügyi ellátásért. Nem mindegy, hogy hová megyünk fodrászhoz, vagy éppen hol vacsorázunk. Az elitebb szalonok, vendéglők jóval drágábbak, s ez így van rendjén, hiszen a beruházásoknak meg kell térülniük. S az is rendjén van, hogy ezeket a szolgáltatásokat nem mindenki veheti igénybe. Az egészségüggyel azonban más a helyzet. Ott nem alakulhat ki pénztárcafüggő ellátás. Minden betegnek joga van a lehető legjobb ellátásban és bánásmódban részesülnie. A frizurámat, ha csak kétezer forintért tudom megcsináltatni, nem baj, nem úgy egy műtét. S azt sem tudom elképzelni, hogy a kórházak üzemeltetése magánembereknek jó üzlet legyen, az államnak pedig nem.

Zimmermann Éva
(29) értékesítési munkatárs

Az egészség nem üzlet – A h

ÖSSZE

• Ön szerint miért van szükség népszavazásra?

– A népszavazás nem más, mint az emberek szabad véleménynyilvánítása. Úgy is mondhatnám, minden szabad választás, szabad véleménynyilvánítás a demokrácia lelke.

• A december 5-i népszavazás újabb lehetőség arra, hogy kezünkbe vegyük a sorsunkat. Mégis zajos a közélet a kórházprivatizáció és a kettős állampolgárság körül.

– Kibújt a szög a zsákból, kiderült, hogy a kormány el akarja adni a kórházakat. Korábban azzal próbálták az embereket lebeszélni a népszavazásról, hogy nincs terítéken a kórházak privatizációja. Most mégis arra buzdítják a polgárokat, hogy szavazzanak nemmel a privatizáció leállítására, azaz mégis azt tervezik, hogy – alkotmányosság ide vagy oda – eladják a kórházainkat.

...ha szívük szerint döntenek, igent fognak mondani.

• Azt mondják, tőkét kell bevonni az egészségügybe, csak így orvosolhatóak az ágazat problémái.

– A kórházak eladása sehol a világon nem javított az

Javaslat a Nemzeti Összetartozás Törvény megalkotására

1 Azt javasljuk, hogy a magyar parlament minél előbb alkossa meg a Nemzeti Összetartozás Törvényét, mely a kettős állampolgárság biztosításával kifejezi a határokon belül és a határokon túl élő magyarok együvé tartozását.

2 A Nemzeti Összetartozás Törvénye biztosítson minden jelenlegi magyar állampolgár útlevelével azonos európai útlevelet a külföldi magyarok számára.

3 A Nemzeti Összetartozás Törvénye mondja ki, hogy az állampolgárság és a magyar útlevél csak a Magyarországon történő adó- és járulékfizetés esetén biztosít automatikus egészségügyi ellátást és nyugdíjfolyósítást tulajdonosa számára.

4 A parlamenti pártok vállaljanak kötelezettséget arra, hogy a fenti tartalommal kidolgozott Nemzeti Összetartozás Törvényét támogatják.

Ilyen feltételekkel már jelenleg is igen nagyszámú külföldön élő (amerikai, izraeli, ausztrál) magyar rendelkezik kettős állampolgársággal.

határon túli magyarok ügye nem teher, hanem lehetőség

Összetartozunk!

egészségügy helyzetén. Ki kell mondanunk: az egészség nem üzlet, a kórház nem az anyagi haszonszerzés helye. Emberi társadalomban élünk, nem szabad, hogy mindent az anyagi haszon határozzon meg. A kórház a könyörület, az emberség intézménye, nem a könyörtelen anyagi érdeké. Vannak ügyek és intézmények, amelyeket nem bízhatunk üzletemberekre. A kórház, miként egy ország kormányzása is – ilyen dolog.

• Akkor miért erőlteti a kormány?

– Azt hiszem, a szemlélettel van baj. Az üzleti szemlélet az egészségügyben nem helyes! Nem lehet kilóra mérni az embereket. A kormány nyíltan kimondta, hogy az egészségügy problémáival nem akar foglalkozni. Helyette úgy akar megszabadulni a problémától, hogy eladná a kórházakat. Ez végleg megpecsételné az amúgy is nehéz helyzetben lévő magyar egészségügy sorsát.

• Milyen veszélyekkel járna a kórházak privatizációja?

– Félő, hogy mindenkinek fizetnie kell az egészségügyi ellátásért. A szegények, nagycsaládosok, nyugdíjas idős emberek nem jutnának az őket megillető ellátáshoz, arról nem is beszélve, hogy a kórházainkat éppen ők építették, a mai nyugdíjas nemzedék. Nekik az eladásból semmi előnyük, csak hátrányuk származna.

• A másik téma a határon túli magyaroknak adandó kettős állampolgárság.

Egy nyelvet beszélünk, összetartozunk

– Magyarok vagyunk, egy nyelvet beszélünk, összetartozunk. A rendszerváltás egyik fő célja és értelme volt ez a nemzeti összetartozás. Ezt az emberek is átérzik, és ha a szívük szerint döntenek, igennel fognak szavazni.

• Kormányzati szervek különféle kimutatásokat készítettek, mennyibe kerülne ez az országnak.

– Hallhattunk mindenféle számokról, riogatják az embereket, csak úgy röpködnek a milliók, milliárdok, akárcsak akkor, amikor 23 millió román munkavállaló beözönlésével ijesztgettek minket. Egyesek addig kombináltak, míg kimutatták, hogy Magyarországnak minden egyes új állampol-

gár több millió forint ráfizetést jelent évente. Ezek szerint minden újszülött hatalmas ráfizetés az országnak? Azt akarják mondani, hogy ne szülessenek gyerekek, mert nem éri meg?!

• De akkor mi a megoldás?

– Mi azt javasoltuk, hogy a magyar parlament alkossa meg a Nemzeti Összetartozás Törvényét. Ez a törvény biztosítja a határon túli magyarok számára a miénkkel egyező európai útlevélet, de nem jelent automatikusan ingyenes egészségügyi ellátást, nem jelent nyugdíjat, nem jár többletköltségekkel. Ha a szlovákok, szlovének, a horvátok meg tudták ezt oldani, nekünk is sikerülni fog.

• Ön azt hangoztatja, nem csupán nemes gesztus igennel szavazni, de gazdasági előnyökkel is jár.

– Hiszem, hogyha igennel szavazunk, a legnagyobb magyar–magyar együttműködést valósítjuk meg. Kitágítjuk Magyarország gazdasági határait, ezzel új energiákat szabadítunk fel, új európai források válnak elérhetővé az itt és a határokon túl élők számára. Ez már rövid távon is magyar–magyar közös vállalkozásokat, új munkahelyeket, új utakat és kulturális fellendülést hoz magával. Hiszem, ha december 5-én igent mondunk, jót teszünk másokkal, és jót teszünk magunkkal is.

Ne hagyjuk cserben egymást!

Részletek a Külhoni magyarok az állampolgárságért című nyilatkozatból

Mi, magyarok, akik Magyarország határain kívül élünk vagy onnan származunk, reménnyel támogatjuk a külhoni magyarok magyar állampolgársághoz juttatását. Kérjük a magyar állampolgárokat, hogy pártállásuktól függetlenül a december 5-i népszavazáson vegyenek részt, és szavazzanak igennel.

A határon túli magyarok kívánsága az, hogy a szülőföld elhagyása nélkül is megkaphassák ezt az állampolgárságot és útlevélet. Egy ilyen döntés semmilyen terhet nem ró a magyar költségvetésre. Minden riogatás, mely annak súlyos megterhelésével fenyeget, alaptalan.

A tét nagy! Ha az anyaország nem vesz részt vagy nemmel szavaz a népszavazáson, akkor akarva-akaratlanul szembeállítja egymással az anyaországi és határon túli magyarságot.

Ne hagyjuk cserben egymást! Minden magyar felelős minden magyarért!

Sittó András, író

Szörényi Éva, színművész

Kallós Zoltán, néprajztudós

Bőjte Csaba, szerzetes

Duray Miklós, politikus

Összetartozunk!

Grosics Gyula, labdarúgó

Bitskey Tibor, színművész

Ákos, előadóművész

Eperjes Károly, színművész: „Igenem igen lesz”

Levél a kórházak eladásáról

Bár azt hinné az állampolgár, hogy ha orvosi ellátásra szorul, akkor a legszínvonalasabbat a magánintézményekben kapja meg. Téved.

Mindennek bizonyítására nevek nélkül példázom a saját esetemet, ami természetesen nem általánosítható, de elgondolkodtató.

Gyermekvállalásunkat a „természet” nem segítette elő, ezért, mint sajnos oly sokan, mi is felvállaltuk a „lombikbébi programban” való részvételt.

A cél érdekében – és mert a legjobbat akartuk – egy nagy hírű magánintézményt kerestünk fel, ahol reméltük, hogy a legjobb ellátásban részesülünk, de tévedtünk.

Mint azt mások is tudtomra adták, a „neves” magánintézményben futószalagon kezelik a gyermekáldásra váró párokat, az orvosi ellátás és felvilágosítás pedig nulla.

Az OEP által engedélyezett összes beültetési lehetőséget igénybe vettem, de eredményre nem vezetett, mindig csak azt a diagnózist kaptam, hogy ismeretlen eredetű meddőség.

Mivel számomra nincsenek ismeretlen eredetű dolgok, illetve szeretem azokat lehetőségemhez mérten megismerni, felkerestem immár egy államilag finanszírozott intézményt újabb kivizsgálás céljából, ahol az első vizsgálaton megállapították, hogy milyen szervi elváltozás okozza a meddőségemet.

Bár a „neves” magánintézményben nekem is feltűnt az ultrahangképen egy elváltozás, amire rá is kérdeztem, de ott vagy nem érdekelt az orvosomat, vagy nem is értett hozzá.

Tehát a „neves” magánintézmény felelőtlensége miatt tönkretette mind a magán-, mind a szakmai életemet.

Végső konklúzió: attól, hogy egy intézmény (főleg orvosi) magánkézben van, attól nem biztos, hogy a felszerelések kiválósága mellett jobb ellátásban részesülünk, inkább az orvosokat kellene megfizetni vagy megváltogatni.

Az évtized üzlete

Hacsek és Sajó

Hacsek: Halotta Sajókám, privatizálni akarják a kórházakat.

Sajó: Hallottam hát.

Hacsek: És mit szól hozzá?

Sajó: Mit szóljak?

Hacsek: Csak van valami véleménye?

Sajó: Van.

Hacsek: És elárulja, vagy magával viszi a sírba?

Sajó: Mennyit fizet, ha elmondom?

Hacsek: Fizetni?

Sajó: Ja, ma már mindent el lehet adni. Nekem csak ez van: a véleményem.

Hacsek: Nem bánom, fizetek egy kávét.

Sajó: Szerintem, aki a kórházakat privatizálni fogja, az évszázad üzletét köti meg. Gondoljon csak bele Hacsek, tízmillió potenciális ügyfél! Visszatérő vendégkör! És a statisztikák is egyre biztatóbbak. Elsők között vagyunk szív- és érrendszeri betegségekben, a daganatokról ne is beszéljünk, a cukorbetegünk is egyre többen vannak. És mi lesz még a privatizáció után?

Hacsek: Na mi?

Sajó: Még több beteg.

Móricz Zsigmond Hévízi tükör

(részlet)

Siófokon halat rendeltem vacsorára. Azt felelték, ma nincs hal, nem jött Budapestről.

– Én balatoni halat akarok.

– Azt mi Budapestről kapjuk. A Balaton ki van adva egy részvénytársaságnak, s az Budapestről osztja el a halat egész Európának és a balatoni vendéglőknek.

(Nyugat, 1930. szeptember 1.)

Tudja-e?

hogy az ókori arméniaiak szokása volt, hogy a betegeket kivitték a piacra. Itt azután az emberek a beteghez jöttek, és tanácsot adtak a betegség ellen. Így jöttek a betegekhez és megmondták, hogy maguk miképpen gyógyultak ki e betegségből. Szó nélkül a beteg mellett elhaladnia senkinek sem volt szabad, míg meg nem kérdezi, hogy mi a baja.

Léphaft Pál karikatúrája

Mosoly

Kovács Józsefnek hívták a századelő tudós sebészprofesszorát, akihez – tucatnevével nem összezsengő módon – anekdoták sokasága fűződött.

Egy alkalommal egy rettenetesen siránkozó beteg került elé.

– Tulajdonképpen mi baja van? – kérdezte Kovács professzor.

– Jaj, tanár úr, elmondani se tudom... Az orrom állandóan vérzik valami nagy keléstől, a gyomromban folyton liftezik valami fel és alá... A könyököm úgy fáj, hogy egy borosüveget se tudok megemelni, és ráadásul folyton éhes vagyok, a veséim is rendellenesen működnek...

A professzor a fejét csóválta:

– Úristen, hogy maga mennyire egészséges ember lehet, ha ezt a rengeteg halálos betegséget is kibírja...!

Az egyszeri embert, aki szükszavúságáról volt híres, egy alkalommal, mikor hazatért az istentiszteletről, a felesége megkérdezte:

– Milyen volt a szentbeszéd?

– Szép.

– Miről beszélt a tiszteletes úr?

– A bűnről.

– De mégis, mit mondott a bűnről?

– Ellenezte.

Lermontov, a tragikus sorsú orosz költő társaságban hallgatta egy színész dícekvését.

– Ha ott állok a színpadon – szavalta a ripacs –, mindent elfelejték magam körül... Nem látok, nem hallok, nem érzek, mert a szerepemmel azonosulok. A közönség teljesen eltűnik...

– Nem is lehet tőlük rossz néven venni – vágott közbe gonoszokdva a költő.

Rémálom a Nefelejcs utcában

Folytatás a 3. oldalról

(KP)

Gyulai Zsolt olimpiai bajnok: Ha a szívemre hallgatok, igennel szavazok!

Nem is kérdés, ha a szívemre hallgatok, csak igennel szavazhatok. A magyarok szerencsését ismerve, a kettős állampolgárságról szóló népszavazás sikere kevésen is múlhat. Anyai ágon a nagyszüleim, apai ágon pedig a dédszülők erdélyiek. Tartozom nekik ennyivel, a lelkiismeretnek pedig azzal, hogy elmegyek, és mindenkire biztatok, akit csak ismerek, hogy menjenek, mondjanak igent.

Emlékszünk még '89 karácsonyára?

1989 decemberében nem az ünnepek közeledte töltötte meg szívünket izgalommal. Erdélyt figyeltük feszülten. Az ott élő magyarokat, s egy addig ismeretlen lelkeszt. Aggódva lestük az eseményeket. Egy ország ült a tévé képernyője előtt. Tízezrek vonultak gyertyákkal a kezükben tiltakozni a Ceausescu-diktatúra ellen, szolidaritást vállalva Tökés Lászlóval. Majd az ünnepek után ezrek indultak el Erdélybe élelemmel, ruhákkal, gyógyszerekkel. Miért?

A délszláv háború idején megnyitottuk a határt, volt, aki az otthona ajtaját is a menekültek előtt. Segített, ki miben tudott. Miért?

A 2000-es árvíz idején befogadtuk az Ukrajnából érkező gyerekeket. A hajlék nélkül maradt családoknak a segítségére siettünk. Miért?

Ha a híradó valamely katasztrófáról, szerencsétlenségről számol be, megkönnyebbülünk, mikor bejelentik: nincs magyar áldozat.

Miért? Mert a mieinkről van szó. Azokról, akik éppúgy a Tündérszép Ilnát mesélik elalvás előtt a gyermekeiknek, mint mi, itthon élők. Azokról a gyerekekről, kiknek Mátyás az igazságos király, Petőfi pedig a lángelkű költő. Mert Dunának, Oltnak egy a hangja. Nemcsak róluk, hanem magunkról is döntést kell hoznunk december ötödikén. Igent kell mondanunk, hiszen oly sok a vesztenivalónk. A határainkon túl élők örzik számunkra is a Felvidék legendáit, a székely kapukat, múltunk egy-egy darabját. Nélkülük szegényebbek lennénk. Az igenünk nem jelent többet és kevesebbet annál, mint amit távol lévő gyermekeknek mondani szokás: Ide bármikor hazajöhetsz.

Nem jár semmiféle veszéllyel

Fontos dolognak tartom, hogy megkaphassák a kettős állampolgárságot a határainkon túl élő magyarok. A saját hazájába tudjon átjönni az ember vízum és költségek nélkül, hiszen nekik is ez a hazájuk. Évtizedeken át őrizték a nyelvet, a kultúrát, még úgy is, hogy ez nem kis veszéllyel járt. S amikor az életük forgott kockán, Ceausescu, vagy akár a délszláv háború idején elenyésző volt azoknak a száma, akik elmenekültek a szülőföldjükről, azokéhoz képest, akik otthon maradtak. Jól emlékszem még azokra az időkre, amikor még a banánért is sorba kellett állnunk, vagy a romániai nincstelenségre, amikor még kávé, kenyér, csokoládé sem lehetett kint kapni. Ma már ilyesmire nem beszélhetünk. Az országok közötti szakadék egyre kisebb lesz. Éppen ezért az igenünk semmiféle veszélyt nem von maga után.

Kubatov Antal
(68) nyugdíjas gépkocsivezető

Kérdések és válaszok az állampolgárságról

Igaz-e, hogy a magyar állampolgárság megadását követően előzőnk majd Magyarországot a határontúliak?

Nem igaz A felmérések szerint a külföldi magyarok többsége a szülőföldjén akar maradni. Akik kivándorolnak, állampolgárság nélkül is megteszik, de többségük nem Magyarországra, hanem az Európai Unió más országaiba akar menni. Az európai útlevél megadása őket is segíti.

Igaz-e, hogy a magyarországi nyugdíjpénztárt fogják terhelni az új állampolgárok?

Nem igaz A nyugdíjra jogosultság járulékfizetéshez kötött, így aki más országban fizet járulékot, az csak ott jogosult nyugdíjra.

Igaz-e, hogy a határontúliak Magyarországon fogják ingyen gyógykezeltetni magukat?

Nem igaz Az egészségügyi ellátás is a biztosítási rendszerben való részvételtől, vagyis a járulékfizetéstől függ, a

gyermek gyógykezelésénél pedig feltétel a magyarországi lakóhely.

Igaz-e, hogy a határon túli magyarok új állampolgárságuk megszerzésével elveszítik korábbi állampolgárságukat?

Nem igaz A szomszédos államok elfogadják, sőt, maguk is alkalmazzák a kettős állampolgárság intézményét. Szlovéniában, Horvátországban, Szlovákiában, Romániában elfogadott a kettős állampolgárság.

Igaz-e, hogy az Európai Unió, illetve a nemzetközi jog nem teszi lehetővé Magyarországra számára, hogy a határon túli magyaroknak megadja az állampolgárságot?

Nem igaz Az Európai Tanács 1997-es egyezménye szerint minden állam saját joga meghatározni, kik az állampolgárai. Az Európai Unió számos tagállamában szavazással élnek kettős állampolgárok anélkül, hogy emiatt bármiféle korlátozást szenvednének. Franciaországban, Olaszországban, Görögországban, Írországban, Nagy Britanniában elfogadott a kettős állampolgárság intézménye.

A Fidesz – Magyar Polgári Szövetség kiadványa. Felelős kiadó: Nyitrai Zsolt. Cím: 1088 Budapest, Szentkirályi u. 18.

Tudja-e?

hogy a magyar történelem legkiválóbb nagyságai, példaképeink egész sora, **Mátyás királytól Ady Endréig, II. Rákóczi Ferentől Arany Jánosig,** nemzetünk számtalan büszkesége a mai viszonyok közepette nem lehetne magyar állampolgár?

